

Translation and Language Teaching – TLT 2017

(Szlovénia, Maribor, 2017. szeptember 7–8.)

Makkos Anikó

E-mail: makkos.aniko@gmail.com

A szlovéniai maribori egyetem legfiatalabb kara, a 2006-ban alapított Bölcsészettudományi Kar 12 szakon fogad hallgatókat alap-, mester- és doktori képzésen. Ezek közül négy nyelvszak (szláv nyelvek és irodalom, magyar nyelv és irodalom, angol és amerikai szak és német szak) és a nyelvekhez szorosan kapcsolódó fordító- és tolmácsképzés is van a kínálatban, valamint pedagógia, szociológia, pszichológia, filozófia, történelem, művészettörténet és földrajz is hallgatható. A Fordítástudományi Tanszék a 90-es évek végén létrehozott német és angol fordító- és tolmácskurzusait tartja elődjének.

A tanszék jelenleg három alapképzési szakot gondoz, ezek az angol, német és magyar fordító és tolmács szakok. Fő kutatási területeik közé tartozik a tolmácsolás és a kognitív tudományok, míg az oktatók közül többen is a szépirodalmi fordítások elmélete iránt érdeklődnek. A tanszék ezen kívül még a szakterminológiákkal foglalkozik mélyrehatóbban, mint a humán, jogi, turisztikai és mérnöki szaknyelvek.

A feltörekvő kar hazai és nemzetközi hírnevének növelését és kapcsolatainak bővítését is szolgálja az a konferencia, amelyet a Fordítástudományi Tanszék hirdetett meg 2017 szeptemberének elejére. Nemcsak a lenyűgöző természeti látnivalók vagy a még kellemesnek ígérkező, kora őszi időjárás, hanem a konferencia témája is sokak érdeklődését felkeltette. Az angol nyelvű konferencia-felhívás olyan témákkal szólította meg az előadókat és az érdeklődőket, amelyek a nyelvtanítás, a nyelvtanulás, a többnyelvűség és a nyelvi közvetítés, valamint a fordításoktatás és a fordítástudomány kapcsolatrendszerét tárják fel. Ennek megfelelően elsősorban a felsőoktatásban dolgozó nyelvészek és nyelvtanárok, fordító- és tolmácsképző szakemberek és az adott területekkel foglalkozó kutatók gyűltek össze, hogy megvitassák, hogyan lehet legjobban együttműködni annak érdekében, hogy akár a nyelvtanulók, akár pedig a jövő tolmácsai és fordítói a legtöbbet tudjanak profitálni a többi szakmaterület eredményeiből.

A megérkezéskor kézbe kapott program és az azt kiegészítő absztraktfüzet a másfél napos konferenciára 36 angol nyelvű előadást és két poszttert ígért. A szép számú szlovén előadó mellett Európa sok más országából érkeztek résztvevők, ami azt jelzi, hogy a konferencia igazán nemzetközi lett. Az alábbiakban igyekszem ezt a színességet úgy bemutatni, hogy minden nemzet vagy intézmény legalább egy képviselőjének az előadását részletesebben ismertetem. Ez

az eljárás talán lehetőséget ad arra, hogy némiképp bepillantassunk az ezeken a helyeken folyó munkákba. Emellett céлом azt is felvázolni, hogy milyen szer- teágazó témákkal foglalkozott a konferencia, ezért szeretnék minden előadást pár gondolat erejéig bemutatni. Az ismertetésben időrendben fogok haladni.

Az első napon a konferencia megnyitása és a szokásos köszöntések után Dorothy Kelly plenáris előadását hallgathattuk meg. Az előadó a Granadai Egyetem fordítástudományi doktori programjának vezetője és az egyetem nemzetközi rektorhelyettese, a 2005-ben megjelent *A Handbook for Translation Trainers* című könyv szerzője, a Routledge gondozásában megjelenő *The Interpreter and Translator Trainer* folyóirat egyik alapító szerkesztője, valamint a *Translation Practices Explained* sorozat tanácsadó szerkesztője. Fő kutatási te- rülete a fordítóképzés, a fordítás iránya és az interkulturális kompetencia. Elő- adása a fordítástudomány megszületését és a társtudományoktól történt elha- tárolódását bemutató személyes hangvételű visszaemlékezés volt. Rámutatott, hogy a tudományok egyre inkább interdiszciplináris jelleget öltenek, ami a for- dítástudomány számára – eredetét tekintve – nem olyan nagy kihívás, de arra is figyelmeztetett, hogy ugyanilyen fontosságú minden tudomány számra a saját identitás meghatározása is. A professzor asszony lendületes, nemcsak a múltba tekintő, hanem a fordítóképzés jelen helyzetét is reálisan és kritikusan értékelő beszéde remek nyitánya volt a szakmai munkának.

A nap további részében két szekcióban 24 előadás hangzott el, két rövi- debb kávészünettel és egy hosszabb ebédszünettel egészen délután 5 óráig. Úgy tűnt, hogy a konferencia programjának összeállítói szándékosan vegyítették az egyes témákat és területeket a szekciókon belül, hogy ezzel is elősegítsék egy- más megértését, a területek és a szakemberek közeledését. Ezért a továbbiakban én is megpróbálom ezt a sokszínűséget úgy bemutatni, ahogy ez a résztvevők számára is érzékelhető volt.

Az egyik ülésterem kezdő témája a fordítás megjelenése az idegen nyelvi órán volt. Lucia Pintado a dublini City University oktatója kérdések sorával gondolkodtatta el a közönséget, és a fordítás meghatározásának bizonytalan- ságára hívta fel a figyelmet, aminek egyenes következménye lehet a gyakorlati bizonytalanság is. Mit is nevezünk fordításnak a nyelvi órán? Ki, hogyan és mire használja a nyelveket? A tanár vagy a diák, szóban vagy írásban, eszkö- ként vagy célként? Bár már folynak a munkálatok, hogy elkészüljön a közvetíté- si készségnek a Közös Európai Referenciakeretbe illeszkedő leírása, az előadó szerint a fordítástudományi és nyelvoktatási kutatásokat még mindig a párhuz- amosság vagy éppen az egymástól való távolodás jellemzi.

Malgorzata Kodura, a Krakkói Pedagógiai Egyetem tanársegédje a for- dításoktatásban megjelenő nyelvgyakorlásról értekezett. Már az előadás cí- mében feltette fő kérdését, hogy hasznos vagy terhes-e a nyelvi képzés, amit aztán egyetemi hallgatóival végzett kutatásának ismertetésével meg is válaszolt. A vizsgálat azt mutatta, hogy azok a diákok, akik olyan kiegészítő nyelvi fel- adatokat kaptak, amelyek egyes lengyel és angol szavak és nyelvtani jelensé- gek interferenciájára mutattak rá, sikeresebben oldották meg a kurzus végén a lengyel–angol irányú fordítási feladatot, mint azok a hallgatók, akik a speciális nyelvfejlés helyett további fordítási feladatokon dolgoztak. A nyelvhelyesség

és a fordítás pontossága alapján értékelt fordítások így igazolták az előadó azon előfeltevését, hogy helye van a fordítóképzésben a nyelvoktatásnak, mert az javítja az általános fordítási kompetenciát.

A délelőtti utolsó előadását ugyanebben a szekcióban egy szerzőpáros tartotta, Eva Seidl és Elisabeth Janisch, a grazi egyetem (Karl-Franzens-Universität Graz) oktatói. Előadásukat Carreres azon gondolata köré építették, amely szerint a fordítók olyan nyelvtanulók, akik egész életükön keresztül tanulják a nyelvet, míg a nyelvtanulók természetes fordítók. Egyetértve ezzel az összehasonlítással az előadók szerint a két képzési terület szakembereinek szorosabban együtt kellene működniük. Ők a maguk részéről azt a gyakorlatot követik, hogy a kultúraközi kommunikátorokat képző alapszakon és a fordító és tolmács mesterszakon a német mint második nyelv oktatása során különböző módszertani megközelítéssel dolgoznak, hogy a diákok speciális igényeit ki tudják elégíteni. Előadásukban sok gyakorlati példával illusztrálták, hogy a receptív és produktív nyelvi képességek terén milyen mértékben térnek el az általuk használt feladatok, és hogy ezzel milyen célokat sikerül elérniük.

A párhuzamos szekcióban először a Kelet-Finnországi Egyetem három oktatója, Kaisa Koskinen, Päivi Kuusi és Helka Riionheimo beszélt a finn és orosz területeken élő karéliei anyanyelvűek számára indított négy éves projektről, amelynek célja, hogy a kisebbségi nyelv használatát és státuszát megerősítsék olyan önkéntes fordítók képzésével, akik rendelkeznek fordítási ismeretekkel és kompetenciával. Az előadás a képzés során alkalmazott módszerek közül az információkeresés hatékonyságát mutatta be.

Ezután spanyol származású előadók vették át a szót: a korábban már hivatkozott Ángeles Carreres, a Cambridge-i Egyetem spanyoltanára, valamint Carme Calduch, a londoni Queen Mary Egyetem spanyol- és katalántanára. Prezentációjuk a Routledge Kiadónál 2018 januárjában megjelenő könyvükről szólt, amely spanyolul a *Mundos en palabras* (Világok szavakban) címet viseli. A nyelvkönyv felsőfokú spanyoltanulóknak készült, és különlegessége, hogy fő módszere az angol–spanyol irányú fordítás. Az előadók Beebyvel egyetértve vallották, hogy a fordítás sokkal természetesebb és szükségesebb, mint sok, a nyelvtanulók számára kitalált feladat, továbbá Cookra hivatkozva állították, hogy a fordítás két szerepét – eszköz és cél – nem kellene távol tartani egymástól, mert a fordításnak a nyelvtanulás egyik fontos céljává kellene válnia. A könyv feladatai többek között olyan képességek fejlesztését szolgálják, mint a fordítási stratégiák és technikák megismerése, a fordítások elemzése, a fordítási nehézségek felismerése és a hibák javítása. A változatos feladattípusok között megtaláljuk az audiovizuális fordítást, az újrafordítást, az interszemiotikus fordítást vagy éppen a humor fordítását is.

Ezt a szekciót egy elméletibb előadás zárta: Laura Rothe, a Lipcsei Egyetem oktatója beszélt arról, hogy a fordító szakma számára mit jelent a fordítás tudományos megközelítése, azaz az elméleti képzés, és hogy a fordítói képesség és tudás közötti viszony hogyan befolyásolja a fordítási kompetenciát. Vizsgálatai azt mutatták, hogy a tanulmányok során megszerzett elméleti tudás nemcsak egyszerűsíti magát a tevékenységet, hanem igazából az teszi lehetővé a szakértővé válást, az alapozza meg a szakértelmet.

A délelőtti kávészünet adott lehetőséget az Ír Nemzeti Egyetemen (NUI Galway) tanuló, veronai születésű doktoranda, Anastasia Beltramello poszterének bemutatására. A konferencia egyik kitűzött célja volt ugyanis, hogy lehetőséget adjon a még fokozatszerzés előtt álló kutatók számára, hogy a poszterszekcióban felléphessenek. A téma az audiovizuális fordítás oktatási célú felhasználása volt, amit az előadó saját gyakorlatán és a hozzá kapcsolódó kutatáson keresztül mutatott be. A vizsgálat arra terjedt ki, hogy a feliratozás elősegíti-e egyes kulturális és pragmatikai jelenségek megvilágítását és könnyebb elsajátítását, illetve hogy a feliratozás és a diákok általi újraszinkronizálás együttesen hozzájárulnak-e az adott nyelvi jelenségek későbbi kommunikatív használatához. Az eredmények egyértelműen azt mutatták, hogy az alkalmazott technikák pozitív irányú változásokhoz vezettek nemcsak a már említett területeken, hanem jelentősen javították a folyékonyt, intonációt és kiejtést is.

A délelőtt további részében elsősorban Szlovénia különböző egyetemeinek szakemberei kaptak szót. A fiatal generációt képviselte a vendéglátó maribori egyetem oktatója, Tadeja Tement, aki a TED-előadások önkéntes fordítóin keresztül vizsgálta, hogy a feliratozott idegen nyelvű videók nézésével összehasonlítva a feliratok készítése hogyan járul hozzá az aktívabb nyelvtanuláshoz. Szintén a házigazda egyetemről érkezett Agata Križan, akinek előadása azt hangsúlyozta, hogy fontos a fordító szakos hallgatók fordítási gyakorlatai során tudatosítani a nyelv értékelő, minősítő funkcióját, mert az a szövegek interperszonális jelentésének feltárását teszi lehetővé, és így közelebb visz az író és az olvasó közötti kapcsolat pontosabb megértéséhez. A Ljubljana Egyetem oktatója, Darja Mertelj az anyanyelv tanári használatáról beszélt az egynyelvű osztályterekben szaknyelvi idegen nyelvi órákon. A kutatását kiegészítő interjúk arra is rávilágítottak, hogy milyen okok vezérelhetik a nyelvtanárokat, amikor pártolják vagy ellenzik ezt a módszert.

A szintén szlovéniai Primorska Egyetemről jött Alenka Kocbek, aki a kultúrák közötti kompetencia megszerzésének szempontjából vázolta fel, hogy milyen nagy szükség lenne a fordítás és tolmácsolás eredményeinek és módszereinek beépülésére az idegen nyelvek oktatásába. Az előadó a nyelvi brókerség fogalmával is megismertette hallgatóságát, valamint bemutatta az általa továbbfejlesztett, a kommunikációt segítő stratégiát, a kulturéma modellt. A szlovén kollégák mellett végezetül még két lengyel előadó is fellépett: a Krakói Egyetemről Yablonska Milena egy lengyel szerzők által írt üzleti angol nyelvkönyv fordítási feladatait mutatta be, míg Jędrzej Olejniczak Wroclawból a korpuszok két lehetséges felhasználását vázolta fel. Az oktató saját gyakorlata azt mutatta, hogy az online korpuszok nagy segítséget nyújthatnak olyan tanórák összeállításában, amelyek a szakszókincs, az ahhoz kapcsolódó kollokációk, valamint egyes nyelvtani jelenségek bemutatását célozzák, illetve hogy a korpuszok sikeresen segíthetik elő a diákok önálló tanulását is.

A délután igazán a sokszínűség jegyében telt, hiszen a környező országok – Macedónia, Bosznia-Hercegovina, Szerbia és Magyarország – előadói mellett megérkeztek a dán, francia, török és ukrán résztvevők is. A szkopjei egyetem tanársegédje, Aneta Naumoska olyan kiegyensúlyozott módszertani megközelítést vázolt fel, amelyet saját szemináriumain alkalmaz az elsőéves angol szakos

hallgatókkal. Ez a metódus az idegen nyelvi óra részévé teszi a fordítást, amely így a nyelvtanulók nyelvi és fordítási kompetenciájának fejlesztését is lehetővé teszi. A szarajevói előadó, Nejlja Karajdzsisalihović a fordításoktató szerepét állította középpontba négy angol nyelvű, az országgal, illetve magával Szarajevóval foglalkozó cikk tantermi feldolgozása kapcsán. Az oktató szerint az írásokban található, a térre és időre utaló elemek fordítása a kulturális identitás megvitatására és a hallgatók kritikai gondolkodásának felébresztésére adott remek lehetőséget. Az újvidéki egyetemről három oktató érkezett, akik két külön témát hoztak a konferenciára. Borislava Eraković és Vesna Lazarović 73 másod- és harmadéves angol nyelv és irodalom szakos hallgatóval végzett vizsgálatot, amelynek keretében egy BBC-hírt és annak a Szerb Rádió és Televízió (RTS) online kiadásában megjelent fordítását hasonlították össze. Az eredmények azt mutatták, hogy a diákok elsődlegesnek ítélték meg a szó- és mondat-szintű egyezések meglétét a két szöveg között, és figyelmen kívül hagyták azt a ténytet, hogy a célnyelvi szöveg más olvasóközönség igényeit szolgálta ki. Ennek megfelelően az információs tartalom és a stílus szempontjából is alsóbbrendűnek ítélték meg a célnyelvi szöveget. Hasonló hozzáállást tanúsítottak a diákok akkor is, amikor saját maguknak kellett egy szöveget két különböző célközönség számára lefordítaniuk. Az előadás azt mutatta be, hogy a hírek fordítását célzó kurzus során hogyan sikerült egyre jobban elszakadni az ekvivalencia prioritásától és elsajátítani a fordítás funkcionalista megközelítését. Borislava Eraković mellett Jagoda Topalov tartotta a másik előadást, amely hasonló diákpopuláción vizsgálta, hogy a kritikai olvasás képessége a forrásnyelven és a szövegalkotás képessége a célnyelven milyen mértékben befolyásolja a fordítások sikerességét. A diákok magas szintű (C1, C2) idegen nyelvi ismeretei ellenére nem tudták felfedezni a forrásnyelvi szöveg hibáit a koherencia területén, valamint annak szükségességét sem ismerték fel, hogy célnyelvi szövegeiket az olvasóközönség által könnyebben értelmezhető, koherensebb írásművekké tegyék.

Örömmre szolgált, hogy Magyarországot többen is képviseltük Mariborban: Szabó Csilla, a BME docense, jómagam a Széchenyi István Egyetemről, illetve egy több évtizede Dániában élő és dolgozó, magyar származású kolléga, Richard Madsen az Aalborgi Egyetemről. Szabó Csilla előadásában amellet érvelt, hogy a jól megtervezett fordítási feladatok minden nyelvi képességet fejlesztenek az idegen nyelvi és a fordító képzésben egyaránt. Úgy gondolta, hogy a tevékenység fő célja a kommunikatív kompetencia fejlesztése, és erre technikákat is javasolt a gyakorló oktatók számára. Végezetül bemutatta az eTransFair ERASMUS+ projektet, amelynek célja egy online módszertani portál létrehozása a fordításoktatók számára, ahol kölcsönösen segíthetik egymás munkáját.

Richard Madsen arról értekezett, hogy a nem angol anyanyelvű, angol szakos egyetemi hallgatók hogyan sajátítják el és használják az angol vonatkozó névmási kötőszókat. Az előadó több mint 600 dán, szerb és szlovén hallgatót vont be a vizsgálatba – ahol a kisebb létszámú szerb és szlovén hallgatók mintegy összehasonlításként szolgáltak –, és hibaelemzésre és kérdőívekre alapozta kvantitatív kutatását. Az eredmények alapján legalább 75%-ig az anyanyelvi hatásoknak volt köszönhető a vizsgált nyelvi elem hibás használata, illetve a ke-

vésbé gyakori birtokos vonatkozó névmási kötőszó (whose) helyes használata is általánosságban nagyobb kihívást jelentett. Az előadó szerint a fordítás jó lehetőséget adhat arra, hogy az anyanyelv és az angol nyelv egyes nyelvtani jelenségei közti különbségekre felhívja a diákok figyelmét. Végezetül saját előadásomat úgy foglalnám össze, hogy az a fordítási feladatok hasznát és megújításának lehetőségeit mutatta be az idegen nyelv oktatásában, különös tekintettel a kontrasztív nyelvtanításra és az íráskészség fejlesztésére. Az előadásban hivatkozott példákat angol műveltségterületen tanuló, tanító szakos egyetemi hallgatók angol–magyar irányú fordításaiból idéztem.

A konferencia egyetlen francia résztvevője Nicolas Froeliger volt a Paris Diderot Egyetemről. Az előadás középpontjában az intézményben működő egyéves fordító mesterképzés állt, amelynek eredményességének megítélését az oktató az EMT (European Master's in Translation) 2009-ben meghatározott 48 kompetenciájával mérte. A 2013 és 2017 között folyó vizsgálatban 138 hallgató minősítette saját kompetenciáit egy 1-től 5-ig terjedő skálán a kurzus elején és végén. Saját bevallásuk szerint a legnagyobb fejlődést az információkeresés és a fordítási szolgáltatás biztosítása terén érték el. Az előadó örömmel dolgozna együtt kollégákkal egy hasonló vizsgálat kiterjesztése céljából, hiszen úgy gondolja, hogy ennek a kompetencialistának az lehet az egyik értelme, hogy európai szinten elősegítse a képzések harmonizálását. A délután ukrán előadója Svitlana Kravets volt, aki a tudás átvitelének lehetőségeiről érkezett, amit a kultúrák közötti kompetenciának a fordításba történő integrálásával világított meg. Rámutatott, hogy a fordítóknak széleskörű ismeretekkel kell rendelkezniük, ezért fontos, hogy a már egyszer megszerzett tudást képesek legyenek új környezetben, új feltételek mellett is kamatoztatni. A napot a török előadók zárták, akik két előadással érkeztek a konferenciára. Ayfer Su Bergil, Gamze Erdem és Ayşegül Erçevik a kreatív dráma és a nyelvtanítás köré építették mondanójukat. Először a jövődöbéli tanárok konceptuális metaforáit vizsgálták a kreatív dráma és a kisgyerekkori angolnyelv-tanítás kapcsán, aminek eredményeit a képzők arra tudják felhasználni, hogy sikeresebben kezeljék a tanárjelöltek témával kapcsolatos problémáit. A másik előadás ugyanennek a populációnak az attitűdjeit vizsgálta a kreatív dráma technikájának alkalmazásáról egy attitűdskála és félig strukturált interjúk segítségével. A hosszú, változatos programot egy belvárosi, elegáns étteremben megrendezett, igazán különleges ételkölteményeket és finom borokat felvonultató konferenciavacsora zárta, ahol a résztvevők informális keretek között ismerkedhettek egymással.

A második napot ismét egy plenáris előadás indította, amelyet Nike Kocijančič Pokorn tartott a szép számú közönségnek. Úgy tűnt, hogy az előadó jól ismert volt a helyi és a környező országok fordítástudománnyal foglalkozó szakemberei számára. Ahogy megtudtuk, Nike K. Pokorn a Ljubljanai Egyetem egyetemi tanára, aki doktori disszertációjával 2001-ben elnyerte az Európai Fordítástudományi Szövetség díját. Fő kutatási területe a fordítás iránya és a fordítást befolyásoló ideológiák. Az előadó azzal kezdte, hogy már egy 2005-ös vizsgálata kimutatta, hogy a fordítás minősége nem elsősorban annak irányától függ, hanem sokkal inkább a nyelven kívüli tudástól, és attól, hogy a téma mennyire ismert a fordító számára. A jelen előadás hasonló területet

érintett: azt mutatta be, hogy a fordító szakos hallgatók fordításaiban előforduló stilisztikai és szemantikai hibák minek tulajdoníthatóak. Az első vizsgálat 2010 és 2017 között zajlott, amelynek során a végzős diákok (összesen 149) vizsgafordításainak jegyeit hasonlították össze. Az eredmények azt mutatták, hogy a diákok vagy mindkét irányba sikeresen fordítottak, vagy egyik irányú fordításaik sem voltak kielégítőek. A kutatás második fázisa egy tantermi kísérlet volt, amelyben 14 önként jelentkezett, másodéves hallgató készített 4 fordítást speciális körülmények között. Ez a vizsgálat is megerősítette, hogy a fordítások közötti minőségi különbséget nem a fordítások irányához lehetett kötni. A különbség fő oka ismét a diákok általános tájékozottságában és a téma ismeretében rejlett. További érdekesség volt, hogy azt is sikerült kimutatni, hogy minél magasabb szintű volt az egyes diákok idegen nyelvi tudása, annál jobb minőségű fordításokat tudtak létrehozni mindkét irányban. Az előadó szerint ez az eredmény megkérdőjelezi a képző intézmények azon gyakorlatát, hogy egyes csoportokban oktatják a diákokat, tekintet nélkül idegen nyelvi tudásuk szintjére. A kutatás további hozadéka volt, hogy szükség van az információkeresési kompetencia fejlesztésére, hogy a fordítók legalább részben meg tudjanak ismerkedni az adott témával, ugyanakkor ez sem helyettesítheti a széleskörű általános ismereteket.

A délelőtt további részében több előadás is szépirodalmi fordításokkal foglalkozott, illetve különleges színfolt volt még Amanda Jane Austen Haste, aki britként az Aix-Marseille Egyetemen tanít angolt zenészek számára, és a hangszerek és zenei terminusok tanítási célú fordításáról beszélt. A fordításnak hasonlóan speciális szaknyelvi felhasználásáról hallhattuk még az ukrán Ternopil Nemzeti Pedagógiai Egyetem oktatója, Oksana Kutsa előadását, aki az energiával kapcsolatos angol nyelvű terminusok fordításáról adott elő. Igazi meglepetés volt még egy páros, Mira Kim és Bosheng Jing bejelentkezése Sydneyből, akik videokonferencián keresztül kapcsolódtak be a konferenciaprogramba, és a fordítóhallgatók számára kifejlesztett, az önálló tanulást elősegítő, személyre szabott tanulási modelljüket mutatták be, amelynek célja, hogy kiegyenlítse a hallgatók idegen nyelvi képességei közötti különbségeket. Jó házigazdaként két maribori oktató zárta a sort: Anja Sovič a fiatal tanulók számára nem megfelelő vizuális oktatási anyagokról, míg Simona Majhenič arról beszélt, hogy miért olyan fontos az intonáció a szimultán tolmácsolás során, és hogyan célszerű lépésről lépésre felépíteni annak oktatását. Ennek az előadásnak az adott különös aktualitást a helyi kollégák körében, hogy az egyetemen az év májusában adtak át egy teljes mértékben felszerelt konferenciatermet és a hozzá csatlakozó tolmácsfülkéket. Ez a nagyszabású beruházás ettől a tanévtől lehetővé teszi, hogy az intézmény tolmácsshallgatói a kor elvárásainak megfelelő, minden igényt kielégítő képzést kaphassanak.

Ha a kedves olvasó végigért a konferencia előadásainak ismertetésén, maga is láthatja, hogy színes és érdekes program állt össze. A szervezők nevében elbúcsúzó Melita Koletnik és a tanszék fiatal és ambiciózus vezetője, Simon Zupan is megerősítette, hogy ezt a szakmai találkozást továbbiak fogják követni, és én résztvevőként jó szívvel tudom ajánlani mindenkinek, hogy legközelebb személyesen tapasztalja meg a szlovén tudományos életet és vendégszeretetet.